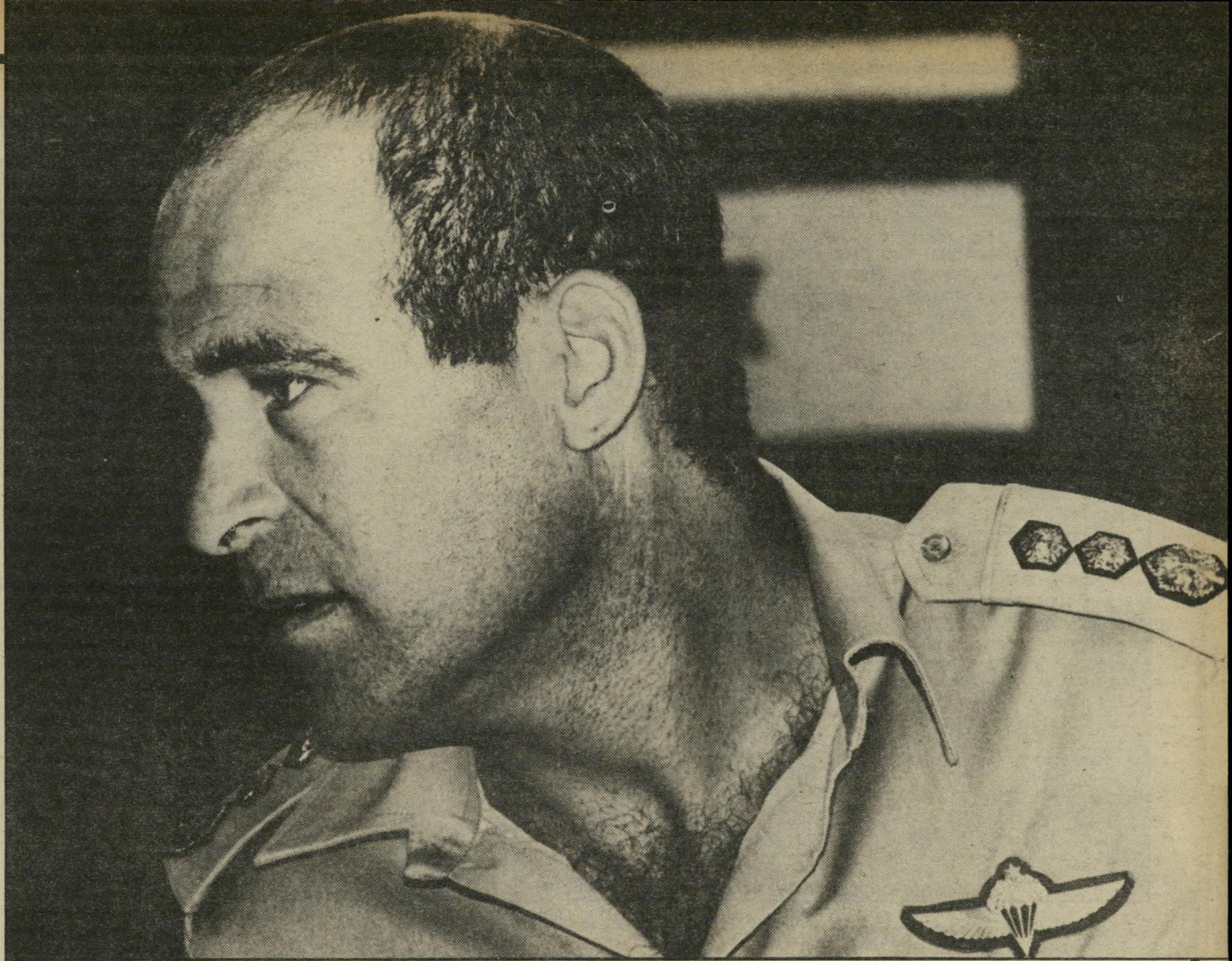

**מישפט חפץ (מימין)
הוא כמילחמת הלבנון:
זה התחיל ב־40 ק"מ,
נמשך בלי סוף ובסוף
לא יהיה מנוצח, אלא
רק מנוצחים**

כראיות. אם אומנם אמר חפץ בשיחות אלה לעיתונאים ראובן שפירא מדבר ויוסי בר מידיעות-אחרונות. את מה שמוחס לו, הרי שבית-הדין חייב להרשיעו באשמה. אולם, למרות פשטות העניין, הצליח הסניגור, דן כהן, הידוע כרוח הלחימה שלו ובהמצאותיו המישפיות, לסבך את הפרשה ולהשאירה במשך חודשים אחרים בראש מיצעד החדשות. כל העניין החל בחודש מרס השנה, כאשר המישטרה רכבה על גל של הצלחות. היא גילתה את כנופיית ליפּתא ועצרה את מי שנאשם ברציחתו של אמיל גרינצווייג. המפכ"ל היה מסוחרר מההצלחות. כאשר פורסמה ידיעה במערב, כי כנופיית ליפּתא נעצרה רק שנה אחרי שכל החומר אודותיה היה בידי המישטרה, וכי לא היתה כאן הצלחה מסחררת אלא סתם פאשלה, התרגז המפכ"ל עד איבוד העשתונות.

אני רן, שפירסם את הידיעה במערב, הסתמך בנידור על מקור ככיר במישטרת תל-אביב. אותו מקור מסר כי היחידה המרכזית בתל-אביב העבירה את כל החומר על כנופיית ליפּתא למישטרת ירושלים שנה לפני מעצרה של הכנופיה, ובמשך כל הזמן הזה לא טופל העניין כלל. באותו יום שבו פורסמה הידיעה, נערכה בבוקר ישיבה בלישכתו של מפקד מחוז תל-אביב ראן, ניצב אברהם

חפץ השני

שלושת הנעלבים אברהם תורג'מן, לשעבר מפ"ק מחוז תל-אביב, יוסף בורג, שר-המישטרה, ואריה איבצן, המפכ"ל, מצאו עצמם נעלבים מהכינויים ששילח בהם אסף חפץ בשיחות פרטיות עם עיתונאים. בית-הדין החליט לקבל את ההקלטות.

תורג'מן, בישיבה השתתפו קצינים נבחרים בורדרים, וחפץ התלונן על כך שבירושלים לא טיפלו בחומר כנופיית ליפּתא. כל אחד מהאנשים שהיו בישיבה, כולל מפקד-המחוז עצמו, יכלו להעביר את הידיעה לעיתונאי. כאשר התקשר איבצן, מלא זעם, לתורג'מן ושאל אותו מי הדליף את הידיעה לעיתונאי, לא היתה לתורג'מן תשובה. ככעסו, החליט המפכ"ל לעשות צעד חריג. הוא כתב כמו ידיו

המישטרה. מאז חודש מרס, עברה השעייתו של חפץ מזמן את 40 הקילומטר שהוקצו לה מלכתחילה. הפרשה הפכה לכרוז-שלג אדיר המאיים לסחוף בעיקבותיו קציני מישטרה בכירים וגם את המפכ"ל. מבחינה מישפטית, נראה היה מראש, כי לחפץ אין כל סיכוי. הוא נאשם במסירת מידע מישטרי לעיתונאים. השיחות הללו הוקלטו בסתר, והוגשו לבית-הדין המישמעתי

עושה סדר במנגנון המישטרה, ממנה מפ"כל חדש, ומסיים בכבוד את פרשת חפץ. אולם בינתיים נראה כי כל החיפושים הללו לא התאמתו. בורג נותר עוד יותר צמוד לכיסאו ואיבצן גם הוא איננו מוחלף. כאשר אמר יהודה וילק, התובע במישפטו של סגן-ניצב חפץ, ביום ששי את המילים "אלו עדיין" נראה היה כי מה שהתחיל כהשעייתו של קצין עקשן, הפך למילחמת לבנון של

חפץ יודע כי כל זמן שאיבצן ובורג עומדים בראש הפירמידה, אין לו סיכוי. הוא קיווה כי הבחירות יהפכו את השילטון במדינה, בורג יוחלף בתפקיד כשר הפנים והמישטרה, במקומו יתמנה שר חדש, אולי פרופטור דויד ליבאי, מהמערך. ואז תשתנה כל הקוגניטציה. שר נאור כמו ליבאי היה כוודאי

מדוע נפסלו כלי-כך הרבה שופטים כמישפטו של אסף חפץ? מדוע נמשך המישפט הפשוט והשיגרתי הזה יותר מחצי שנה ורק השבוע הסתיימו ראיות התביעה? רבים תמחו מה מטרת הרחיות הרבות שביקשו הנאשם חפץ וסניגורו דן כהן. הסיבה כפי שאפשר לשער היתה הציפיה לבחירות לכנסת.

מצותח ומצופט ראובן שפירא מדבר לא היה שבע-רצון מהחלטת בית-המישפט להשמיע את השיחה. מאחר שלא ידע כי הוא מצותח, דיבר מבלי לנסח את דבריו.